

[Holstein.]

sættes. Og skulde Arbejderne vedblivende, alt forudsat, at den højtærede Regering fremturer som hidtil, nægte at arbejde paa de Lønvilkaar, som det ruinerede Landbrug byder dem, saa kan Landbruget med stadig større Vægt svare den højtærede Regering, at det har ruinerede og arbejdsløse Landbrugere nok til at tage de ledige Fagarbejderpladser til lavere Løn end hidtil.

Fortsættes den nuværende Politik, som kun kan forværre de økonomiske og sociale Samfundsonder, hvorunder stigende Kredse af vor Befolkning vaander sig, saa vil senest til næste Foraar, naar den højtærede Regering skal til Valg, en mægtig Lønkonflikt, i hvert Fald i alle Landbrugets industrielle Virksomheder, blive den uundgaaelige Følge.

Er nu dette i Arbejderbefolkningens velforstaaede Interesse? Er det i Arbejdernes Interesse, at Bedrift efter Bedrift maa indstille eller indskrænke sin Virksomhed til Forøgelse af Arbejdsløsheden, fordi Misforholdet mellem Arbejderlønningernes Købeevne og Erhvervsvirksomhedernes økonomiske Bæreevne er stadigt voksende? Det danske Erhvervsamfunds produktionsmæssige og handelspolitiske Struktur er en saadan, at selv om kun $\frac{1}{3}$ af Befolkningen ernæres og har sit Udkomme ved Landbrug, saa spiller dog dette Erhverv økonomisk en saa stor Rolle, at dets Ruin er ensbetydende med Ruin for Hundreder af handlende og Haandværkere i vore Provinsbyer, Ruin for Tusinder af Arbejdere i saavel Haandværk og Handel som Industri og Skibsfart, Krak og Rystelser for Snease af Sparekasser, Banker og Kreditinstitutter og dermed Tab og Forarmelse for Titusinder af Sparere, Rentenydere og smaa og større Kapitalejere.

Og hertil kommer, at den økonomiske Forarmelse og Ruin, som truer Landbrugs-erhvervet som Følge af den nuværende Regeringspolitik, ogsaa truer vore Eksportindustrier og dem, der har deres Beskæftigelse og Udkomme ved disse, saavel som den Skibsfart, hvis Fragtindtægter er af saa stor Betydning for den danske nationale Betalingsbalance, og hvis Stagnation og Standsning og dermed stærkt reducerede Indtægter nødvendigvis lige saavel som svigtende Eksportindtægter for Landbruget maa have til Følge, at Importregulering og Importindskrænkninger maa blive en desto føleligere og utaaleligere Byrde for Handel og Haandværk.

Regeringen har hidtil indskrænket sig til at føre en Politik, som det er blevet udtrykt, jeg tror fra konservativ Side, fra Tilfælde til Tilfælde. Man kunde ogsaa sige:

Fra Tilfældighed til Tilfældighed og fra Termin til Termin eller en Politik fra Tue til Tue; længere ud i den vilkaarlige og dilettantiske Valutapolitik's bundløse Hængedynd.

Og dog er det Synd at sige, at man ikke har undt denne højtærede Regering baade Tid til Overvejelser og Bemyndigelse til Handling. Der er jo forløbet et helt Aar, som sagt, siden de Konservative krævede Rigsdagen indkaldt til Behandling af Foranstaltninger mod Krisen. I et halvt Aar, i hele den forløbne Rigsdagssamling, har Regeringen af de borgerlige Oppositionspartier baade paa det sociale, skatte- og valutapolitiske Omraade faaet Respit til at overveje Foranstaltninger af varig og virkelig Betydning for vor Erhvervsøkonomi, men uden at det endnu har været Regeringen muligt at blive enig med sig selv om saadanne.

Endvidere har den borgerlige Opposition i ubegribelig Eftergivenhed og Kortsynethed givet den højtærede Regering Beføjelse til administrativt at beherske og bestemme Landets Valuta- og Møntpolitik, administrativt at bestemme og beherske Landets Handelsomsætning med Omverdenen, administrativt at bestemme og beherske som ingen Sinde før vort sociale Understøttelsesvæsen og herigennem indirekte, direkte tillige igennem Forligsinstitutionen, at præge hele Landets Lønpolitik. Vejvæsen, Trafik- og Havnevæsen er jo allerede lønningmæssigt som takstmæssigt i Hovedsagen administrativt i Regeringens Haand. Og nu synes det, som om ogsaa Landets Realkredit, hvorpaa hele vort Finans- og Pengevæsen hviler, skal overlades den højtærede Regering til administrativ Beherskelse og Bestemmelse. Den højtærede Statsminister har for saa vidt Ret i, at det russiske økonomiske System ikke alene har Udsigt til politisk Succes i Danmark, men ogsaa faktisk har haft en betydelig Succes. Det har bare ikke været til Frelse og Helsebød økonomisk for Samfundet, men til forøget økonomisk Misère og Lidelse for voksende Kredse af Befolkningen.

I mine Øjne lader et økonomisk Sammenbrud sig kun afværge ad en af to Veje: Den haarde brutale generelle Nedskæringsvej eller den reflatoriske Tillempningsvej.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, den radikale Husmandsfører her i Tinget, er, som den praktiske Mand han er, ganske klar paa, at det i Virkeligheden er mellem disse to Veje, der maa vælges. For et Aar siden udtalte det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen offentligt paa et Møde